

'Poelifinario is
mooie erkenning,
nu nog volle zalen'

Joost Spijkers: „Spijkers II kun je associëren met Zuid-Europees temperament: te veel, te hard en te emotioneel zingen.”

FOTO JAAP REEDIJK

Huize Spijkers zat afgelopen donderdagochtend om tien voor acht aan de radio gekluisterd, in afwachting van de bekendmaking van de genomineerden voor de drie Poelifinario's. Dat zijn solovoorstelling 'Spijkers II' voor de kleinkunst-Poelifinario in aanmerking kwam, wist de Zaanse theatermaker Joost Spijkers (40) al wel. Maar het kwam als een complete verrassing dat de jury alleen zijn voorstelling naar voren had geschoven, waardoor hij automatisch als winnaar uit de bus kwam. „We stonden letterlijk met het hele gezin in de huiskamer te dansen.”

Zingen over grote dingen des levens

José Pietens

Zaandam * Kleinkunst in optima forma, dat met kop en schouders boven de andere kleinkunstprogramma's van seizoen 2017/2018 uitsteekt, zo oordeelde de jury over 'Spijkers II'. Om die reden was het programma als enige genomineerd voor de kleinkunst-Poelifinario. Joost Spijkers werd er 'heel vrolijk' van. „Super, stoer, een mooie erkenning. Ik leg mijn ziel en zaligheid in mijn voorstellingen en hoop dat deze prijs meer gaat betekenen voor 'Spijkers II'. Goede recensies had ik al wel gehad, maar de publieksaantallen waren over het algemeen laag.” In augustus start de reprisetour op de Parade in Amsterdam. Daarna neemt Joost de cd 'Spijkers II' op en trekt vanaf november met vier muzikanten langs de theaters. De voorstelling bevat Nederlandstalige liedjes, in een mix van jazz, pop, Balkan, fado en chanson. Joost, bekend geworden met de Ashton Brothers, maakte in 2015 zijn debuut als soloartiest.

Hoge lat

„Als je bij een succesvolle groep zoals de Ashton Brothers hoort, is het lastig om een solovoorstelling te maken. De lat ligt hoog en mensen hebben een andere verwachting. Joost solo is echt iets anders dan de Ashton Brothers. 'Spijkers I' was goed, maar minder toegankelijk dan 'Spijkers II'. Er kwamen best zware onderwerpen aan bod. In 'Spijkers II' ook, maar het is beter verpakt en beter te verhapstukken. Het is meer een feest om het leven te vieren en er valt wat te lachen.”

„'Spijkers II' is wat je in Nederland zou associëren met Zuid-Europees temperament: te veel, te hard en te emotioneel zingen, omdat het in je bloed zit. Ik zing graag over de grote dingen des levens. Ik wil geen huis-tuin-en-keukenliedjes zingen, maar poëtisch verantwoorde hartenkretten die voor iedereen herkenbaar zijn. Zonder camp of

kitsch te worden.”

Bij theaterspektakelgroep Ashton Brothers zingt hij ook. „Maar dan haal ik ondertussen rare fratsen uit. Bij 'Spijkers' zit ik soms op een stoel. Voor beide Spijkers-voorstellingen werkte ik samen met hetzelfde team, alleen de laatste met een andere regisseur: Titus Tiel Groenestege. Met hem praat ik veel over mijn ontwikkeling als artiest. Superinteressant, want dan kun je ook plannen voor de lange termijn maken. Waar we het dan over hebben? Nou, een beetje cliché, maar bijvoorbeeld over de wil om te pleasen en de wil om vrij te zijn. Het pleasen zit me een beetje in de weg bij wat ik maak; dáár zou 'Spijkers III' bijvoorbeeld over kunnen gaan.”

Accordeon

Het 'artiest zijn' zat er vroeg in bij Joost. „Als zesjarig jongetje stond ik thuis met de accordeon op te treden. Er is een foto van, dat ik helemaal emotioneel ingeleefd sta te zingen. 'Zanger van het levenslied' schreef mijn vader eronder. Het lag ook meer in de lijn der verwachting dat ik zou gaan zingen dan bij een theatergroep terecht zou komen; ik ben helemaal niet zo'n groepsman.”

Acrobatiek

In 2001 studeerde Joost af aan de Kleinkunstacademie, waar hij de Ashton Brothers formeerde met Pim Muda, Friso van Vemde Oudejans en – de in 2014 vertrokken – Pepijn Gunneweg. Tot eind juli spelen zij in slot Zeist 'Ashton'. De Ashton Brothers is fysiek thea-

ter met acrobatiek, variété en magie. „Het gaat het om de fysieke grootsheid van de show, het is circus. Bij 'Spijkers' gaat het over wie ik ben als artiest. Doodeng, ik ben daar nog onzeker over, dus heb ik een hele grote band mee om de aandacht af te leiden. Overigens ook omdat je in je eentje met een piano, accordeon of daraboeka (Arabische trommel, red.) niet voor elkaar krijgt wat een band die tekeergaat wel weet te bereiken. Kost klauwen met geld, zo'n grote band laten spelen voor weinig publiek, maar het is hoe ik deze shows wil doen.”

Joost schat dat 'Spijkers II' gemiddeld zo'n zeventig bezoekers per zaal trok. „Met uitschieters naar boven en beneden. De Kleine Komedie was helemaal uitverkocht, maar het is ook een keer voorgekomen dat er maar tien man zat. Dat vond het theater zo zielig voor me, dat ze al het personeel en de vrijwilligers in de zaal hebben gezet”, zegt hij met een lach.

Uitverkocht

„Bij de Ashton Brothers hebben we het goed, altijd uitverkochte zalen. Als een zaal niet uitverkocht is, dan is alleen de achterste rij leeg. Dat maakt al een enorm verschil met een volle zaal. Kun je nagaan als het omgekeerd is en dat het publiek dan toch zo enthousiast is. Dan ga je fantaseren over hoe het zou zijn als de zaal wél vol is. Bij de Kleine Komedie heb ik het gezien, dáár moet het naartoe.”

„Aan de andere kant, we spelen elke avond onze eigen liedjes. Als dat in een kroeg met tien dronken man zou moeten, dan zou ik het ook doen. Als je het maar naar je zin hebt. Dat is het mooiste wat er is. Overigens is dit ook de basis van de voorstelling: de intimiteit, liefde en vriendschap van een groep mensen die met elkaar in de kroeg muziek maken.”

Grijnzend: „Kunst maken, dat is wat wij mensen doen, waarin wij verschillen van dieren. Daar gaat het toch over in het leven.”

'Spijkers II is meer
een feest om het
leven te vieren'